

Fekete Vince
NOTHING ELSE MATTERS¹

Cantata Profana

Mikor még nem tudtad, hogy az éjszakai madarak
huhogásától rettegni szokás. Hogy egy sóhajtás, egy
pillanat, egy könnycsepp is elindíthat valamit: s árvíz jön,
lavina; de te még nem félsz ártól, lavinától, földrengéstől.

És az az arc most, mint egy sivatagi város; két kútja fakó,
kiszáradt, kiholt, homokkal teli. A kilincs hidegét nem
érzed, a szoba sivársága nem kondít már beléd. Mert
hidegnek, sivárnak kell lennie most? Ül, előredőlvé, az
asztalra könyökölve egy szarvas, patái finoman sörényére
tapadnak. Mereven, magában nyugszik két lába, mint két
tutaj a füves partra vetve, ami alól megszökött a folyó.

Az ég kéksége, a fű zöldje, a hó fehérsége, a szél zenéje
kint az ágakon, minden ugyanaz. A vér zúgása úgyszintén.
A lélek erdeje, mezeje, kék ege pedig – tudod – beláthatatlan.

És nedv csorog a fákból, édes, édes nedv, amikor az ujjaid
belemártod. A szél zenéje, a lélek erdeje, mezeje, kék ege!

Aztán az idő lassan elcsöpög, meg sem zörrennek, ahogy
távolodsz, a száraz ágak, levelek. Amikor indulna ő is, de nem
moccan a csüd, nem lendül a test. Mintha a hegyről szikkadó
avart hordott volna le a szél, és azt a szobát, a lelkét is feltöltötte
volna vele, és e süppeteg, barna örvénylő homályon többé már
nem hatolhat át hozzá se hang, se kép, se a fény.

És sajog, fáj, béna és sötét, tejfehér és néma és szürke minden.

1 A *Muzsikál az erdő* 2017-es pályázatán *Erdő* címmel első díjat nyert alkotás.